jeg er næsten bange for, at jeg lever formeget i Fremtiden og forlidt i Nutiden, og derved taber man saa let Øieblikket.

Rom d. 13. Januar 1837.

Til hans Moder.

Endelig seer Moder mig da i Rom, denne Verdens Hovedstad, som overträffer alle Forestillinger. Nu er jeg da her snart i halvanden Maaned. Rom er for gevaltig til at fattes i en Fart; man maa give sig Tid, før man yttrer sig om den, men hvad jeg kan fortælle er, at vor Juleaften blev feiret her paa det festligste med Risengrød og Gaasesteg. Grøden bar Thorvaldsen ind, og Giæssene havde han selv foræret dertil. Saa blev der siunget en Vise, som Constantin og jeg havde lavet og gjort Mudder til langt ud paa Natten. Til Kongens Fødselsdag skal der igjen være dansk Selskab, hos Oberst Poulsen, Prindsessens Cavalier, og der er jeg desværre bleven anmodet om at giøre Vers igien og til saadanne Leiligheder tager min Muse strax Flugten; jeg er virkelig i Vinden. Prindsessen, som koster vort Land 80,000 Sp. aarlig, besøge vi engang imellem, men egentlig ikke gierne, da det er en egen Dame. Man kan ellers der see kiønt Selskab, Don Miguel og Andre. Hun sagde til mig, at hun havde kiendt Fader. Jeg lever her et meget behageligt Liv med Landsmændene, som ere prægtige Folk at komme ud af det med, og billigere end paa Reisen, der næsten ganske har tømt min Pung, saa at jeg nu maa skrive efter mit 2det Aars Stipendium. — Men hiem maa jeg, imedens jeg endnu er ung, jeg begynder at ældes, jeg gaaer alt i mit 27de Aar, og hvor snart komme ikke de 30. — Jeg

boer her i samme Huus som Krohn og hans Kone, saa jeg kan dog engang imellem sidde ved et dansk Bord og spise danske Retter. — Det er ikke godt for Ungdommen at binde sig til een Plet, jeg føler nu saa godt, hvor det er velgjørende for Udviklingen at tumle sig imellem Fremmede; ved den Tvang, Omstændighederne byde, trives just Friheden; man bliver et andet og forhaabentlig bedre Menneske. Endnu har jeg ikke begyndt paa noget Maleri, det er mig umuligt.

Rom d. 17. Januar. 1837.

Til Eckersberg.

Kiære Hr. Professor. Hvor ofte har jeg ikke allerede havt i Sinde at skrive Dem til, men den Uformaaenhed til at kunne yttre mig om Alt det meget Herlige, som jeg har seet og hvorom jeg saa gierne vilde underholde mig med Dem, har hidtil været den Grund, som har afholdt mig og det Samme vilde for Øieblikket være Tilfældet, dersom jeg ikke var overbeviist om, at mine, skjøndt endnu næsten ligesaa umodne, Yttringer vilde finde en overbærende Dommer i Deres faderligsindede Hjærte og i denne Tanke er det mig usigelig kiært at vide, at De vistnok først og fremmest deler min Glæde over at jeg er kommet til denne herlige Stad, dette Skatkammer for Kunstnerne. Ja den hele Reise er en Lykke man ikke noksom kan paaskiønne; hvor velgjørende for Sindet og hvor frugtbringende for Forstanden; jeg tør næsten paastaae dens Nødvendighed for Kunstneren, thi han, som vil fortælle Noget om Mennesket og dets Færd, maa kiende det og dets Forhold og det har da et ganske andet Udseende ved nærmere Betragtning end seet fra det eensidige Standpunct, hvorfra man sædvanlig i